

LBRIS

We know
books

Arhimandrit Ioanichie Bălan

**IEROSCHIMONAHUL
IOANICHIE MOROI
EGUMENUL SIHĂSTRIEI
(1909-1944)**

Carte tipărită cu binecuvântarea

I.P.S. TEOFAN

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Ediția a II-a

EDITURA MĂNĂSTIREA SIHĂSTRIA

2010

Istoria Mănăstirii Sihăstria după anul 1909 este legată fără îndoială de numele Protosinghelului Ioanichie Moroi și a ucenicilor lui. Ca o altă pasăre Phoenix Mănăstirea Sihăstria renaște pentru a patra oară în istoria sa, datorită în mare parte strădaniilor, răbdării și bărbăției acestui minunat părinte egumen.

Timp de peste 20 de ani fiind părăsită de călugări, cu biserica închisă și invadată de muncitori forestieri, Sihăstria părea parcă o cetate veche ocupată. Totul era dărăpănat. Biserica cu pereții cojiți, cu acoperișul spart și crucea aplecată. Clopotnița la fel. Clopotele de mulți ani fără glas. Zidurile din incintă, în bună parte dărâmate, cu buruieni pe ele. Ograda și chiliile fără urmă de călugăr. Singur părintele Ionatan, paznicul, mai toca din vreme în vreme ca o chemare la viață, ca un semn de speranță.

Maica Domnului însă nu a lăsat părăsit pentru totdeauna locașul ei, ci și-a adus aminte de rugăciunile sfinților și sihaștrilor de demult. A auzit Maica Domnului suspinul și toaca părintelui Ionatan și astfel a picurat din nou viață călugărească, binecuvântare și rânduială peste Sfântul Schit Sihăstria. Candelile și lumânările bisericii s-au aprins din nou, slujbele de zi și noapte și-au reînnotat firul; clopotele și toaca au început să sune regulat, chiliile au prins și ele

LBRIS

We know
books

*Ieroschimonahul Ioanichie Moroi
Egumenul Sihăstriei 1909-1944*

viață. Această minune a început în primăvara anului 1909, când Protosinghelul Ioanichie Moroi a fost trimis ca egumen la schitul Sihăstria de mitropolitul Moldovei Pimen Georgescu, și de arhiereul Narcis Crețulescu, starețul Mănăstirii Neamț.

Ucenicii părintelui Ioanichie Moroi, astăzi toți plecați la Domnul, își aduceau aminte cu evlavie și recunoștință de nevoița sa rar întâlnită, de sânguința sa pentru buna rânduială a bisericii, de îndelungata sa răbdare și de figura sa venerabilă.

La trup părintele Ioanichie era mic de stat și slab, cu ochii pătrunzători, care priveau departe, cu mersul lent, graiul rar și cu un puternic accent ardelenesc. Mărturiseau ucenicii lui că atunci când se apropiau de el simțeau un miros plăcut care le inspira evlavie. Părintele era permanent sănătos, robust, neobosit la toate ostenelele mănăstirești, fiind întotdeauna întâi la biserică, întâi la post, întâi la ascultări. Statornic și foarte hotărât în tot ce făcea, devotat pentru biserică, iubitor de pravilă, tare în credință, smerit și răbdător către toți și mai ales foarte iscusit povățuitor de suflete. Părintele Ioanichie era egumenul și duhovnicul ideal al pustnicilor și sihaștrilor. Om de liniște, care căuta pacea cu toți și petrecea mereu în rugăciune și post, în pravilă de chilie și citirea Psaltirii, în ascultare de obște cu frații.

Niciodată nu voia să stea fără ocupație, ca să nu-l robească gândurile. Ori slujea în biserică, ori citea la Psaltire în chilie, ori făcea metanii și închinăciuni, ori citea soborului cuvânt la masă, ori mergea la ascultare obștească. Toate le făcea cu multă pace și dăruire. Fără grabă, fără pomenire de rău, fără somn și plictiseală. Dar când era nevoie, părintele Ioanichie era tăios și hotărât. Cuvântul său rămânea întotdeauna neschimbat, căci izvora dintr-o inimă trează și pururea veghetoare.

Acesta este în linii mari portretul proto-singhelului Ioanichie Moroi. Și chiar dacă trăsăturile feții lui se vor uita de ucenici, cuvintele lui cele înțelepte, sfaturile pline de duh, îndemnurile cele duhovnicești nu vor putea fi uitate încă multă vreme. Căci acest minunat părinte duhovnicesc, niciodată nu vorbea mult, nici fără rost. El nu știa să râdă, nici să glumească cu frații, și vorbea numai când trebuia și ce era de mare nevoie. Iar cuvintele sale aveau o putere divină în ele. Uneori chiar aveau ceva proorocesc, căci ieșeau dintr-o inimă plină de frica lui Dumnezeu și dintr-o minte senină și clarvăzătoare. De aceea, pătrundeau în sufletul fraților și nășteau chiar oarecare frică. Căci nu mai încăpea îndoială și neascultare, acolo unde era poruncă și hotărâre. Și nu puține din cuvintele lui se împlineau după o vreme, căci erau spuse în duh de rugăciune.

Dar o caracteristică în plus pentru părintele Ioanichie erau nenumăratele ispite, unele foarte grele chiar, care l-au încercat în toată viața, din anii tinereții până ce a trecut la cele veșnice. Și aceasta nu-i venea atât de la oameni, cât mai ales de la diavol, căci dușmanul mântuirii noastre nu putea suferi petrecerea lui cea îmbunătățită.

Bunul păstor nu-și tănuia însă ostenele și ispitele tinereții sale, ci le povestea din vreme în vreme fraților, mai ales când aceștia erau încercați de cursele vrăjmașilor. Parcă îl vezi citind la trapeză cuvânt de folos din cartea Cuviosului Teodor Studitul. Îmbrăcat în mantie și camilafcă, cu metaniile în mână și ochelarii pe nas, părintele Ioanichie citea rar și apăsător. Se oprea puțin după fiecare rând și făcea pauze mari după fiecare frază. Din când în când își arunca privirea peste ochelari, să vadă cine lipsește și care din cei de față nu este atent. Iar dacă știa că unii din părinți sunt tulburați, sfinția sa nu se lenevea la sfârșitul mesei să le povestească întâmplări și istorioare adevărate, aducătoare de mult folos sufletesc. Uneori părintele își destăinuia întreagă sa viață, spre întărirea tuturor:

„...Părinților și fraților, fiecare să ia aminte de sine, că diavolul ne face mari ispite, pentru a ne dezbină și alunga din acest loc de nevoie. Noi însă să avem permanent mintea trează, să avem frica lui Dumnezeu și să ne păzim mintea

de gândurile cele rele, apoi să nu uităm niciodată pe «Doamne Iisuse». V-ați tulburat poate de o ispită așa de mică? Păi să vă spun eu câte am pățimit de la diavoli încă înainte de a veni la mănăstire.

Eu sunt de loc din Zărnești, născut în anul 1859. Încă din tinerețe am fost înfiat de o rudă a mea care avea multe oi. Vara ajungeam cu oile la pășunat până dincolo de culmea munților și chiar până în Câmpia Dobrogei. Odată, îmi aduc bine aminte, am fost cioban la un boier în Dobrogea cu un bun prieten din sat numit Gheorghe Sperchez. Pe măsură ce treceau zilele, noi ne sfătuiam unul cu altul încotro să ne îndreptăm pașii.

– Frate Ioane, îmi zicea el adesea, la toamnă, după ce vom da oile în primire, hai să mergem la Sfântul Munte, să ne facem amândoi călugări.

– Bine zici, frate Gheorghe, însă pe tine te vor primi că știi carte mai multă, dar pe mine nu cred să mă primească, căci eu nu știu nici slovă veche, nu pot nici cânta.

– Te învăț eu, frate Ioane, slova veche – mi-a zis el. Și tocmai cum vorbeam amândoi, iată câteva foi rupte dintr-o carte se purtau de vânt pe aproape de noi. Le-am luat în mână. Era scris pe ele psalmul 50 în litere slavone. Încetul cu încetul am învățat psalmul și slova veche.

Apoi a venit toamna și ne-am dus să dăm oile în primire.

– Ei, frate Ioane, acum dăm oile în primire, iată ai învățat și slova veche, hai să mergem direct la Sfântul Munte.

– Ba nu pot să merg acum. Iată mama este bătrână și bolnavă. Mă duc să o văd, să-i dau un mic ajutor și vin și eu în Sfântul Munte.

– Măi Ioane, este mare ispită pe capul tău. Nu te duce acasă că ai să dai peste mari ispите.

– Numai să o văd pe mama și te ajung din urmă!

– Lasă pe mama în grija lui Dumnezeu, iar noi hai să mergem în grădina Maicii Domnului.

– Măi Gheorghe, eu tot mă duc mai întâi pe acasă. Până nu o văd pe mama nu am pace.

Cum vorbeam noi așa, iată doi corbi au zburat și s-au așezat pe poarta strungii.

– Acești corbi sunt prietenia noastră, mi-a zis el. Iar eu tăceam. Apoi corbii și-au luat zborul. Dar unul a zburat spre Sfântul Munte, iar celălalt spre Ardeal. Atunci fratele Gheorghe a adăugat:

– Iată așa ne vom despărți și noi, frate Ioane!

Deci tovarășul meu s-a dus din Dobrogea la Sfântul Munte, iar eu m-am întors la Zărnești. Acolo mi-a făcut diavolul mari ispите, căci mama și rudele m-au silit să mă căsătoresc și n-am mai putut pleca la Sfântul Munte. Apoi

am avut și doi copii. Primul s-a născut infirm. Până astăzi a rămas mut.

Dar conștiința mereu mă muștra că mi-am călcat făgăduința. Nu aveam pace în familie, cu soția, cu copii, cu rudele. Voiam să-mi las casa și să mă duc la o mănăstire. Dar femeia îmi zicea:

– Ți-a trebuit femeie și copii, caută acum de dânșii. Cui vrei să-i lași?

– Ba nu, femeie, mă duc la o mănăstire. Nu mai pot suferi viața aceasta. Rămâi cu copiii și cu Dumnezeu.

Și cum ne certam noi, a venit în casa noastră Moșul Gheorghe Lazăr cel vestit. I-am spus dorința mea și necazul femeii, iar el mi-a zis:

– Drăguță, ai făcut un păcat! Ai făgăduit lui Dumnezeu să te duci la mănăstire și te-ai întors înapoi. Iată că nu-ți merge bine și nu poți avea pace până nu-ți împlinești făgăduința.

Deci, sfătuindu-ne cu toții, a zis femeia:

– Du-te și fă o încercare de un an de zile la o mănăstire. Dacă vei avea răbdare, vino acasă, vindem tot ce avem și după ce ne vom duce la Ierusalim să ne închinăm Sfintelor Locuri, ne vom duce amândoi la mănăstire.

Iar Moșul Gheorghe a adăugat:

– În tot timpul ține făgăduiala aceasta: să mănânci o dată în zi după apusul soarelui și să citești zilnic câte o Psaltire.

*Și cum ne certam noi, a venit în casa noastră
Moșul Gheorghe Lazăr cel vestit.*